Universitätsbibliothek Paderborn

Exercitivm Perfectionis, Et Virtvtvm Christianarvm

In tres Partes distinctum

Rodríguez, Alonso

Coloniæ Agrippinæ, 1622

XXVI. Quomodo ariditatem & desolationes in bonam quandam & vtilem orationem conuertere poßimus.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40072

Visual Library

Deo ad eã pulſanti occluſerim, & eo per ſanctas inſpirationes aurẽ mihi vellicãte pulſante, ſurdaſtrũ egerim, eiq; ſæpiꝰ ſim reluctatus; æquiſſimũ ꝓfecto eſt, vt, quã-uis eũ ego aſſidue inclamẽ, ipſe nũc, velut ſurdus & nihil audiẽs, mihi clamãti non reſpõdeat, & portã pulſanti aperire nolit, ſed eam mihi ante fores ſtanti occludat.

Iuſtiſſima ergo hæc caſtigatio eſt, mihi tamẽ nimis ꝗ parua & leuis, ac proinde magnã etiã miſericordiã ſpirans, qa maiorẽ multo ꝓmerui. Cũ Dei ergo volũtate in ea te cõforma, eamq; cũ gratiarũ actione admitte, cũ tanta te miſericordia, & nõ ſecundũ merita tua te caſtiget. An non ipſemet dicis, te infernũ ꝓmeruiſſe?

Ariditas lenis pœna.

quomodo ergo conſolationes & recreationes ſenſibiles in oratione à Deo petere audes? quomodo, vt in ea familiariorẽ ad Deũ acceſſum, pacẽ, quietẽ, tranquillitatẽque, ꝗ filiorũ cariſſimorũ & bene teneręq; habitorũ ꝓpria eſt, ſentias? Quomodo vero cõqueri audes, cũ hęc omnia tibi Deus denegat? an nõ vides id magnam ꝑſumptionẽ & intolerabilẽ arrogantiam redolere? Itaq; ſatis tibi ſit ꝙ te Deus in ſua habeat familia, quodq;, eo annuẽte, in eius cõſpectu ſtare, & ꝑſentia verſari tibi liceat: hocq; vt ſingularẽ gratiã, & eximiũ beneficiũ exiſtima & agnoſce. Si ꝗ in corde haberemus humilitatẽ, quomodocunque nos haberet Deus, minime conqueri auderemus; atque ita facile omnis hæc ceſſaret tentatio.

Magnum beneficium tolerari à Deo.

Ex Defectu humilitatis conquerimur.

Capvt XXVI.

Quomodo ariditatem & deſolationes in bonam quandam & vtilem orationem conuertere poſſimus.

NOn modo à cõquerẽdo nos abſtinere oportet, verũ etiã procurare, vt aliquẽ ex ariditatib. & deſolationib. fructũ eliciamus, & bonã quandã ex iis orationẽ faciamus. Huc primo nõ parũ cõferet id, ꝙ ſupra attulimus, cũ de oratione ex inſtituto loqueremur: nimirũ, vt, quãdo in tali nos ſtatu inter orãdũ reperiemus, ſic Dominũ cõpellemus: In quantũ, Domine, hęc mea eſt culpa, me ꝓfecto eius maiorẽ in modũ pœnitet: at, in quantum tua volũtas eſt, necnõ pœna & caſtigatio, ꝗ peccata mea iuſte ꝓmerẽtur, haud grauate, ſed libentiſſimo animo eã accepto: nec modo in pręſens, aut ad breue tẽpus, ſed & omnib. vitę meę dieb. etſi alioquin ad aliquot deberẽt ſecula extendi, cruci huic ferẽdę totũ me offero, & ad eã in humeros accipiendã etiã cũ gratiarũ actione ſum paratiſſimus. Hæc patiẽtia & humilitas, hæc reſignatio, & hic cũ Dei voluntate quoad hãc afflictionẽ conſenſus magis diuinę maieſtati placent, ꝗ nimirum hę expoſtulationes ac querelę, Cur guſtũ in oratione non ſentio, cur in ea tot alienis & inordinatis cogitationibus, & diſtractionib inquietor? Dic mihi obſecro vter tibi filius magis parentib. ſuis placiturus videtur, an is q contentus erit eo ꝗ ipſi dabitur, quodcumq; demum id ſit an vero is cui nihil facit, ſatis, ſed ſemper de dato murmurat & conqueritur, parũ eſſe cenſens omne quod ſibi datur, ac maiora melioraq; ſibi dari debere aſſerens? Certum eſt priorem gratiorẽ longe ſuis fore. Ita & Deo gratior & acceptior eſt filius patiẽs, tacẽs, quiq; Patris ſui cœleſtis voluntate, quacunq; in re ab eo data, quãtumuis aſpera & dura, & quantumuis os durũ & carne vacãs is porrigat, cõtentus eſt, eiq; ſe cõformat, ꝗ refractarius, quiq; aſſidue conqueritur & murmurat ꝙ ipſe nihil habeat, vel nõ detur ſibi quod aliis.

Tract. 5. c. 19.

Indifferentia vtilior querelis.

Cedo rurſus: vter pauper melius rem ſuam faciet, & diuitem ad dandam eleemoſynam, & vt ſui compaſſione & miſericordiæ emoueatur, magis incitabit, an is qui aſſidue conqueritur, ꝙ ſibi clamãti ſatis non reſpondeatur, & nihil detur, an vero ille, qui ad diuitis fores mira cũ patientia & ſilentio, ſine vlla murmuratione perdurat, ſed, poſtquã ad ianuã ſemel clamauit, ſeq; exauditum eſſe nouit, in frigore & pluuia patienter expectat, nec clamorem ingeminando, nec de mora longiore conquerendo; domino domus interim ſciente, eum in hac patientia & humilitate exſpectare? Liquido patet hunc maxime emouere; illum vero querulum,

rulum, arrogantem, & ſuperbum faſtidio potius eſſe, & ad indignationem domeſticos prouocare. Ita & Deus nobiſcum agere ſolet.

Differentia ſpiritualis orationis. Vt autem melius huius orationis valor & fructus appareat, & quã ea Deo placeat, peto à te, an melior eſſe poſſet oratio, & maior ex ea fructus elici, quam magna in aduerſis patientia, inſignis cum Dei voluntate conſonantia, magnaq; eiuſdẽ dilectio? Ad quid enim aliud ad orationem accedimus, niſi ad hæc impetranda? Cum ergo tibi Deus in ea ariditates & varias tẽtationes immittit, in hac afflictione & derelictione ſpirituali cum illius voluntate te conforma, & præſtantiſſimũ quendam maximumque patientiæ, & amoris Dei actum facies.

Dura patientiæ ſignũ. Vulgo dicitur, & bene quidem, tũc potiſſimum amorem erga amicum prodi, cũ illius cauſa grauia & aduerſa amicus tolerat & patitur; &, quo aduerſa ac diſcrimina grauiora ſunt, eo magis amorem pateſieri. *Aduerſitates ſpirituales grauiſſimæ.* Hæ ergo ſunt de maioribus ſeruorum Dei & ſpiritualium hominum afflictionibus, crucibus & mortificationibus: quia corporales illæ quæ circa opes, valetudinem, & bona temporalia verſantur, in illorum comparatione vix quidquam ſunt. Quamobrem cum quis in his aduerſitatibus plane conformis eſt, Redemptorem Ieſum in derelictione ſpirituali, quam ipſe in cruce expertus eſt, imitando; & crucem hanc ſpiritualem toto vitæ tempore ferre deſiderat (ſi illã immittere Deo videretur) dũtaxat vt ei pure placeat; illuſtrẽ patiẽtiæ & amoris diuini actũ, necnon ſublimem quãdam & perutilem orationem, magnæ deniq; perfectionis rem exercet. *Ariditas illuſtre martyrium. Lud. Bloſius [illegible] c. 6.* In tantum quidem, vt Scriptores nonnulli, illos qui ita agunt inter illuſtriſſimos Martyres referre non dubitent.

Rogo te præterea, ad quid aliud orationi inſiſtas, quam vt inde humilitatem, & tuiipſius cognitionem elicias? Dic mihi, quoties à Deo petiiſti, vt intelligere & noſſe te faceret, quiſnam & qualis ſis? Deus ecce orationem tuam exaudit, hocque modo te intelligere tibique modo te intelligere tibique declarare vult. Aliqui tum primum plene ſcriptos noſſe putant, cum ob peccata ſua impenſe dolent, multaſque ob eadem lacrymas fundunt. Sed falluntur; nam hoc Dei eſt, non tuum: quod vero inſtar ſaxi durus ſis, hoc ſolum eſt tuum. Vnde ſi ſaxum Deus non feriat, non dabit id aquam, non mel. In hoc ergo tui cognitio conſiſtit, quæ ſexcentorum bonorum principium eſt; & huius occaſio abunde tibi ſuppetit, dum ſic aridus in oratione es: quam vnam ſi ex oratione colligas, magnum ſane ex ea fructum collegeris. *Conſolatio à Deo Ariditas ex te.*

Capvt XXVII.

Aliæ rationes ad nos in ariditatibus & deſolationibus, quas in oratione ſentiemus, conſolandos, noſque cum Dei voluntate conformandos conducentes afferuntur.

Etsi perutile ſit credere, hanc afflictionem nobis ob noſtra accidere peccata, vt ita quotidie magis confundamur & humiliemur; ſimul tamen neceſſe nos eſt ſcire, non ſemper eam in culparum caſtigationem, ſed ſingulari quadam Altiſſimi diſpoſitione & arcana eius prouidentia non raro immitti, vtpote qui dona ſua diſtribuit prout placuerit. Sicut enim indecens eſt, vt totum corpus ſit oculi, pedes, manus, caput, & vti diuerſa in Eccleſia Dei membra eſſe par eſt: ita conueniẽs eſt, vt paſſim in omnibus ſpecialiſſimus ille & eminens orandi modus detur, de quo egimus cũ de oratione loqueremur. *Non omnes merentur omnia.* Quin & hoc fieri minime eſt neceſſe, quia non omnes eum merentur. Eſto etiam eum mererentur, magis tamen in alia re quapiam merebuntur; atque adeo maius Dei beneficium erit, ſi hanc illis det, quã ſi daret illum. Multi illuſtres fuere ſancti, qui an eximia hæc habuerint neſcimus: & ſi habuerint, dixere cum Apoſtolo, illa *Tract. 5. c. 4. & 5. Nec omnibus expediunt omnia.*

Tt ſema-

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN